

Lacul înverzit

Acum milenii întregi, planetele au plâns. Au plâns și au revărsat lacrimi de stele, lacrimi de aur, lacrimi de fier, lacrimi de carbon și toate elementele ce există sau o să existe vreodată. Au vărsat și suspine și gânduri ce s-au acumulat în adâncul lor, pline de făpturi ciudate, diafane, grele, arcuindu-se ușor, insesizabil ochiului. Doar sufletele le puteau percepe existența atunci când meditau asupra lor mai mult, precum un ochi ce are nevoie de câteva minute să se adapteze la întuneric. Acestea au fost botezate, peste alte milenii, de niște ființe tot la fel de contorsionate, care depindeau însă în totalitate de existența lor: timp și spațiu.

Nu se știa clar de ce au plâns planetele. Sufletele au concluzionat că poate planetele au plâns pentru ceva ce nu exista încă, ceva într-o dimensiune pe care ele, umilele suflete, nu puteau percepe încă în mărginirea lor. După cum nici sufletele nu vor putea să se supună ușor spațiului și timpului prin care urmau să fie legate de om.

Mai târziu, sufletele vor afla că, undeva, tare departe, într-un loc ce nici nu era încă, o prințesă a murit, uitată de lumina soarelui. Și, odată cu ea, a murit tot ce era pur pe lumea aceasta. Iar atunci, într-o clipă ce părea infinită pentru sărmănele suflete, planetele și-au pierdut și ele speranța în fața acestei tragedii. Totuși, din durerea lor, s-a născut o alta planetă. Precum un măr ce trebuie să putrezească și să piardă toată strălucirea roșie a verii din coaja lui, pentru a putea hrăni semințele prețioase pe care le adăpostește - pentru a putea, din zbârciturile lui supte, din rămășițele frumuseții lui de altădată, să crească un nou copac, mândru și înalt. Haosul hrănește pacea. Probabil de aceea planetele și-au putut permite să plângă.

Aceasta planetă a schimbat tot ce se putea schimba pe lume. Totul, în afară de lacul ce va înverzi. Acesta se află într-un spațiu la care poți ajunge numai după ani și ani de trudă și călătorii, de oriunde ai porni spre el. Aici picase Prima Lacrimă a planetelor.

- Aici va fi casa voastră.

Sufletele s-au îngrozit la auzul acestor vorbe. Cum să părăsească ele stelele, luminile, galaxiile acestui univers? Nu vor fi reci și pustii fără ele?

- Ba da, ziseră planetele, căci ele puteau auzi orice vorbă nerostită. Vom fi reci, goale, neînțelese. Însă voi veți fi calde, bune și orbitor de frumoase.

Sufletele au ascultat ce li s-a spus și s-au dus, neîncrezătoare, la noua planetă. Primul suflet ateriză lângă un lac ce adăpostea Prima Lacrimă care a atins acest pământ. Aici trebuia, prin libera voință, să pășească într-un corp. Sufletele erau revoltate. Li se cerea să renunțe la libertatea lor, la zborul lor ce încununează cerurile universului. Planetele toate erau răvășite de frumusețea fără margini a sufletelor dansând libere printre ele. Iar acum, planetele le îndemneau să se ascundă, să se acopere de bună voie cu un corp, de parcă era rușine să le mai vezi umblând goale prin univers. Poate că merităm asta, gândiră sufletele. Fiindcă nu am fost suficient de bune în dansul nostru, încât să le distragem pe planete de la vederea prințesei nevinovate, ce murea într-un loc și un timp care nici macar nu existau încă...

- Nu vă temeți să vă ascundeți. Pentru că, dorind să fiți văzute iar, o să creați lucruri și mai frumoase decât ați putea când sunteți în văzul tuturor. Adevărată frumusețe nu se vede, ci se simte. Iar ea se revărsă în tot ceea ce faceți.

Sufletele au înțeles atunci că nu exista cale de întoarcere. Era necesar să învețe și să crească.

Fiecare suflet poposi un pic în colțul de pământ în care ajunsese. Spațiul și timpul erau fascinante precum niste vulcani curgători de pe o planetă uitată, care se revarsă fără oprire, îmbrățișând necruțător, sufocant tot ce stătea în calea lavei lor. Iar planetelor li se cerea să se așeze de bună voie în calea acestei lave. Erau nevinovații condamnați să pășească de unii singuri în închisoarea lor. Ceea ce și făcuseră. Unul câte unul, sufletele se cuibăriră între spațiu și timp, în corpul fraged al oamenilor, corp ce era prea fragil pentru a putea menține măreția unui suflet pentru prea mult timp. Acestea mureau într-o clipită, lăsând în urmă o coaja stoarsă și stafidită a ceea ce a fost cândva dulce și frumos. Sufletele mergeau pe această planetă, călătorind din corp în corp, din viață în viață, din vis în vis, din durere în durere. Ele învățară curând că universul păzit chiar și de ochii scrutatori ai planetelor, universul din interiorul oamenilor este și mai bogat în povești și comori, în galaxii și stele. Sufletele alunecau printre acestea, dansau, cântau, plângeau și se ridicau, mult mai sus decât atunci când erau libere. Sufletele puteau încă să își vadă lumina diafană izvorând din trupul omului. Ele își regăseau ușor frații, prietenii și iubitele, conectându-se iar în dansul lor fermecător, care captase atenția planetelor.

Iar când reușeau să se lase îndrumați de suflete, oamenii începeau să creeze și să reconstruiască lumea divină a cerurilor, abandonată acum mult timp de suflete. Corpurile acelea deveneau îmbătate de mireasma unor flori ce creșteau pe acele planete pe care ei nu aveau să le cunoască niciodată. Doar un ciob din infinitul universului era suficient să pătrundă în inima unui om, încât acesta urma să construiască un întreg palat de cleștar din el, prin mâinile talentate ale sufletului ce îl găzduia înlăuntrul său.

Însă, încetul cu încetul, îmbătate de dorință, sufletele au început să se contopească și mai mult cu trupul pe care îl posedau. În timp, dansul lor diafan devenea din ce în ce mai statornic, deoarece muzica lor era asurzită și ea de tăria corpului, ce părea așa de fragil la început. Sufletele au început să se recunoască din ce în ce mai greu prin stratul gros, de nepătruns al trupului, simțind grăsimea lui înăbușindu-le vocea. Dansul lor a început să piardă din ritm, și ele alergau, haotice, din corp în corp, căutând să își găsească frații, prietenii ori iubitele. Încetul cu încetul, sufletele se atrofiau. Mai era puțin până când un suflet avea să moară, cu adevărat, împreună cu trupul care îl ținea prizonier.

Toate sufletele au trecut prin aceasta viață și tragedie. Toate, în afară de unul. Acesta era Primul care se alăturase curajos noii planete, aterizând chiar în lacul atins de Prima Lacrimă vărsată de planete. Nu se știe a cui era lacrima, însă ecourile care se auzeau noaptea șoptind prin pădure spuneau că în lacrimă sălășluiește o comoară, iar oricine vă fi norocos să bea din acest lac, sorbind și lacrima, o să fie stăpân peste toate sufletele pământului. De aceea, Primul Suflet nu voia cu niciun chip să plece de la veghea lui asupra lacului. Nu putea lăsa soarta fraților lui la voia întâmplării. La început, el i-a invidiat pe frații săi care intraseră în frenezia dansului pe sub trup. Acolo, în căldura coconului pe care îl numeau casă, ei erau încântați de această nouă lume descoperită. Dar ei nu știau că, abia atunci când își găsește o casă, sufletul încetează să mai fie liber. Din afară, Primul Suflet a văzut cum frații lui încep să fie corupți de dorința de a vedea mai mult, uitând că ei, de fapt, se aflau în închisoarea corpului, iar aceasta, oricât de frumoasă era, nu îi va lăsa niciodată să zboare. Iar atunci, sufletele grațioase, ce altădată înotau în creații divine, au început să îndemne corpul să distrugă ceea

ce ele altădată iubeau, din pricina invidiei că nu se mai puteau bucura de ele în lumea din ce în ce mai mică în corpul lor. Sufletele începură să uite de lacrimile planetelor. Începură să uite de planete.

Primul Suflet privea spre ele de mii de ani, șezând liniștite în mijlocul lacului. Era atât de pură acea apă, încât reflecta tot cerul perfect, de parcă lacul și cerul din el ar fi fost un singur fruct, iar sufletul sămânța din el. Primul Suflet simțea cum toată ființa sa doare, însă nu putea pricepe de ce. Doare pentru că își vede frații înrobiți de atâta suferință, ori pentru că el nu face parte din ea? Cu toate acestea, în loc să li se alăture, el îngrijea lacul, ce devenea mai frumos pe zi ce trecea.

Dorul lui se transforma în frunze. Acesta înmuguri în amărăciune și se simți neputincios în veghea lui. Ce era un suflet singur, fără un altul căruia să îi împărtășească durerea? Cum putea el dansa, dacă nu se îmbrățișa cu alt suflet în dansul său? Lacul lui, ce oglindea perfect cerul, începu să înverzească a dor. Și toate acele frunze îl iubeau fără limită pe Primul Suflet, părintele lor. Iar el le îngrijea cu atâta iubire, fiind mândru de copiii săi, ce acopereau cu atâta sânguință lacul acesta, protejând, la rândul lui, Prima Lacrimă a planetelor. Până când, odată, Prima Frunză a lacului, cea mai vârstnică și înțeleaptă, îl întrebă pe suflet:

- De ce stai aici?
 - Să vă protejez pe voi.
 - Dar cine ești tu să ne protejezi pe noi?
- Primul Suflet simți cum se sfâșie în bucăți. Știa cine era. Știa prea bine.
- Sunt sufletul prințesei care urmează să moară. Și mi-e frică...
 - Cum să îți fie frică?! Nu vezi câtă frumusețe ai adus în lumea asta?
 - Ba da, și mi-e frica să o părăsesc. De aceea fac lacul din ce în ce mai frumos, pentru ca să nu mă pot desprinde...
 - Ți-e frică de durere.
 - Enorm de mult...
 - Ai mai trăit în vreun om până acum?
 - Niciodată. De fapt, încă îmi mai amintesc planetele plângând.
 - Oh, și nu te simți singur?

Sufletul privi spre lacul înverzit, așa de drag lui. Adevărul e că lacul înverzit e atâta de frumos, însă ar fi și mai frumos dacă nu ar fi al nimănui. Ar fi liber. Ca un suflet neîmblânzit până acum de vreun corp.

Sufletul mai privi înapoi spre dragul lui lac înverzit. Când el îl vă părăsi, toată lumea se va putea bucura de el. Și întregul univers va fi atunci mai fericit. Nu doar el. Poate planetele nu vor mai fi distrase de o prințesă nefericită. Poate vor rămâne veșnic fericite. Iar ochii fericiți nu plâng niciodată.

- O să trec pe aici într-o zi de vară. Și în ziua aceea o să îmi fie sete și o să sorb din lac o lacrimă, îi spuse Primul Suflet Primei Frunze. Să mă aștepți și să ai grijă de ea, până mă voi întoarce în corpul care mă așteaptă.

Atunci sufletul se risipi în aer, mergând ușor în fortăreața ce avea cândva să piară în flăcări necruțătoare, cuibărindu-se, până atunci, în inima caldă a unei prințese și aceasta putea, în sfârșit, să se nască. Iar Prima Frunză redeveni una din miile de frunze ce înverzeau lacul.